

El nigromant

Tim Wilson

Dibuixos d'Oriol Malet

1

El cor de Freddy Cooper va fer un bot quan es va sentir el primer toc de morts al campanar de l'església de Bethlem. Algú havia mort, sens dubte, i aquella primera campanada anunciava la celebració del corresponent ofici religiós que devia donar pas a l'enterrament. No obstant això, aquell primer toc, greu i tan dens com una nota musical feta de plom, havia agafat Freddy desprevingut, amb la guàrdia baixa. Feia setmanes que les campanes no tocaven a morts. Tanmateix, la campanada que Freddy havia sentit li anunciava que el moment que el seu amic Tom i ell mateix havien estat espe-

rant, per fi, havia arribat. Freddy era conscient que havien d'afanyar-se si no volien desaprofitar-lo. Calia actuar de pressa. Si Tom també havia sentit el toc, no tardaria a entrar per la porta.

Ràpidament, Freddy volà escala avall.

—Qui s'ha mort? —preguntà a sa mare, que es trobava a la cuina batent ous per al púding que preparava tots els dissabtes.

A la senyora Cooper li tremolà la forqueta a la mà quan sentí la veu inesperada del seu fill. Corglaçada, no pogué amagar un gest d'estranyesa. Normalment, els xiquets no s'interessaven per la mort de ningú, si no els tocava de prop.

—És que he sentit les campanes —aclarí Freddy.

Sense voler donar-hi més importància, la senyora Cooper continuà batent els ous i contestà:

—El senyor Pocket, el germà del farmacèutic.

Freddy es quedà un poc parat. No el coneixia.

—Ha estat una mort sobtada —va afegir la mare amb un evident to de tristor—; el cor. Ni tan sols el senyor Basil, el metge, pogué fer res. Ningú no s'ho esperava.

El comentari no agafà Freddy de sorpresa.

—De manera que una mort sobtada, eh? —murmurà com si, per alguna raó, allò li confirmara el compliment de velles sospites. Tot seguit, mirà ací i allà—. I el pare? —preguntà.

—Ha anat a l'enterrament.

—Que hi ha anat? —se'n sorprengué Freddy—. Que coneixia el senyor Pocket?

—És clar. Eren amics. Jugaven a les cartes a la taverna dels Blutter.

Freddy somrigué. Això jugava al seu favor. Si son pare coneixia el difunt i havia acudit a l'enterrament, potser també podria conèixer...

Amunt! No hi havia un minut a perdre. Freddy tornà volant a la seua habitació i es llançà de cap a la finestra. El carrer es veia desert. L'hivern, tan humit, aconsellava quedar-se a casa, sobretot si l'ambient cobert d'una cuirassa grisa de núvols amenaçava de cobrir el poble d'una boira tan espessa com les que acostumaven a créixer per tot el comtat de Wiltshire. Impacient, Freddy mirà l'hora en el despertador. Passaven uns minuts de les onze. La comitiva fúnebre encara anava a tardar una bona estona a posar-se en marxa. Freddy n'havia vist moltes des de la

finestra de la seua habitació. El seu carrer donava directament al camí del cementeri. Quasi totes li passaven per davant. De manera que la visió d'un cotxe funerari seguit pel rector, els acòlits, i un nombre sempre indeterminat de familiars i d'amics del difunt ja no li cridava massa l'atenció. Freddy s'havia acostumat a veure llàgrimes i vestits de dol sempre que un enterrament passava de llarg pel seu carrer com un riu de tristor. Així havia començat tot, amb comitives fúnebres que sempre havia espiaat d'amagat darrere de les cortines, i que mai li havien cridat massa l'atenció excepte per un detall: una presència a cada nova ocasió que, amb el temps, li havia despertat la curiositat fins que aquesta s'havia convertit en obsessió.

Es tractava d'un vell esprimatxat que, vestit de negre i amb un barret fort al cap, sempre anava darrere de les comitives, en últim lloc, a una distància prudent del seguici que acompanyava el difunt. Freddy sempre l'havia vist passar per davant de la seua finestra amagat sota la negror, ocult sota el barret arredonit, com si fóra un emissari de la mort encarregat de vigilar els actes dels vius i la sort del difunt.

—És com un fantasma que no veu ningú —li havia dit en més d'una ocasió al seu amic i veí Tom Renfield.

Però Tom, Tom Renfield, a qui Freddy considerava com un germà, mai s'havia agafat massa seriosament les preocupacions del seu company. Tom a penes es fixava en el món que l'envoltava. A Freddy, en canvi, poques coses li passaven per alt. Els seus ulls vius i lluents eren com un radar que emetia senyals d'alarma sempre que alguna cosa li cridava l'atenció i despertava la seua curiositat malaltissa. De fet, d'un temps ençà alguna cosa li deia que Bethelém vivia sotmés per una espècie de malefici que havia condemnat el poble a una desgràcia perpètua. I Freddy estava convençut que el vell misteriós que seguia de lluny les comitives fúnebres devia tindre alguna cosa a veure. Què podia ser, Freddy ho ignorava; però la presència d'aquell vell vestit de negre tancant tots els enterraments li feia molt mala espina. Tanta com els retalls del periòdic local que guardava en una carpeta al fons d'un calaix de l'escriptori.

Les tres últimes notícies que havien passat a formar part del recull deien:

Incendi en el cementeri de Bethelem

Suposades visions espectrals tornen boig un veí...

Excava una tomba al seu soterrani

Walter Kingfisher, l'herbolari de Bethelem, fou trobat mort dins d'un clot que, segons les proves descobertes, ell mateix va excavar amb la pala que romania al costat del seu cos...

Misteriosa desaparició a Bethelem

Katherine Peabody, de dotze anys, ha desaparegut sense deixar rastre...

Altres notícies més endarrerides en el temps informaven sobre lladres de tombes, sobre accidents domèstics de conseqüències fatals, o sobre crits en la nit dels quals mai s'havia descobert la procedència. La policia havia investigat els casos i n'havia tancat la major part deixant-se dur per

informes forenses poc exigents, o qualificant profanacions i crits nocturns com bromes de mal gust a càrrec de lladregots de pas que s'emparaven en la nit a l'hora de dur a terme les seues malifetes.

A hores d'ara, tan sols el cas de Katherine Peabody seguia obert des que aquesta va desaparèixer feia quasi un mes, si bé l'expedient romania enfonsat en l'arxivador de casos no resolt.

No obstant això, per a Freddy tot allò era molt més que un seguit de successos aïllats. Freddy presentia que Bethelém era víctima d'una força sobrenatural que ningú encertava a veure. No sabia explicar-ho. Ni tan sols al seu amic Tom havia sabut dir-li d'on sorgia la sensació d'intranquil·litat que l'advertia de la malèfica normalitat que els envoltava. Però així ho pensava. Bethelém despertava cada matí com si no passara res. Però Freddy sospitava, desconfiava. No s'ho acabava d'empassar. I Tom no ho acabava d'entendre.

Tom es presentà en casa del seu amic mostrant una serenitat tan sols fingida, que la senyora Cooper no trobà diferent de la d'altres ocasions. De vegades era el seu fill qui acudia a casa del seu amic, i de vegades era Tom qui acudia a casa de Freddy. No hi havia una regla fixa, però tant

els Cooper com els Renfield es felicitaven per la magnífica relació que els anys havien forjat entre els seus fills. Que es reuniren en casa d'un o d'altre mancava d'importància. Feia molt que els Cooper i els Renfield es consideraven molt més que veïns i amics. I la sòlida relació que mantenien els seus fills ho demostrava.

Tom entrà en l'habitació de Freddy i tancà la porta mentre feia esforços immensos per no mostrar-se nerviós. Però ho estava. Davant de la senyora Cooper havia suat sang per a no semblar alterat, però amb Freddy sabia que intentar dissimular no li valdria de res.

—Quan he sentit les campanes me n'he vingut corrent —digué Tom—. No sabia que s'havia mort ningú.

—Jo tampoc —replicà Freddy—. Però no podem desapropitar l'ocasió.

Durant uns segons les mirades dels dos amics coincidiren, i Freddy va veure una barreja d'espant i d'indecisió en els ulls de Tom.

—Vam dir que ho faríem, no?

—És clar —va dir Tom—, per això he vingut. Però, a mesura que s'acosta el moment, no sé si és una bona idea allò que proposares.

Tan sols es tractava de seguir el vell de negre, de saber qui era, de descobrir per què acudia a tots els enterraments de Bethelem. Freddy confessà que tan sols es deixava dur per la intuïció, per un pressentiment, però necessitava saber la identitat d'aquell vell misteriós.

–Potser hauríem de preguntar a algú –murmurà Tom–, perquè de segur que algú el deu conèixer. Al cap i a la fi, viu a Bethelem, no?

–Supose que sí –contestà Freddy–. Però tu l'has vist mai pel parc, prenent el sol com fan els altres vells? L'has vist movent-se pels carrers com qualsevol veí? O xarrant amb algú?

Tom va negar amb el cap.

–Potser és un vell solitari que no vol saber res de ningú –digué.

–Un vell solitari que no vol saber res de ningú... i que fa acte de presència sempre que les campanes toquen a morts?

Això resultava, almenys, estrany. Tom no va saber què dir.

–A més –continuà Freddy–, el poble viu com... com ensopit. A Bethelem, el veïns són uns experts a deixar córrer les males notícies. I si passa alguna cosa estranya, o bé hi troben qual-

sevol explicació absurda, o senzillament no en fan massa cas.

–Vols dir?

Freddy va traure de l'escriptori la carpeta on guardava les notícies que parlaven sobre els estranys successos que, de tant en tant, sacsejaven fugaçment la pau del poble. Amb decisió, la deixà oberta sobre llibres i llibretes d'escola, amb els tres últims retalls a la vista. Tom els féu una ullada de compromís.

–Bethalem és el típic poble on mai passa res –comentà Freddy tot seguit–, tret de morts inexplicables, desaparicions, o casos de bogeria que acaben a l'hospital psiquiàtric de Silbury Hills. Però, en fi, això no té importància. Bethalem és el típic poble on mai passa res... no?

A pesar del to irònic del comentari del seu amic, Tom no semblà massa convençut de trobar-se en cap poble maleït per una mà negra.

—I tu creus que un vell aficionat als enterraments pot ser el causant de tanta desgràcia? De veritat ho creus?

Sense moure's de la finestra, capficat i amb la mirada perduda, Freddy murmurà:

—Prompte ho sabrem.

Tot d'una Tom pensà en l'acabament de la missa, en el trasllat del difunt al cementeri... i en una possibilitat, en una possibilitat que posaria en qüestió totes les suposicions i els temors del seu amic.

—I si no ve?

Freddy somrigué com si, en algun moment perdut en el temps, ja haguera pensat en això. Però negà amb el cap.

—Vindrà —digué—. Ell vindrà. Sempre ho fa.